

Sygn. akt VU 1160/13

WYROK - łączny

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku A. B.

i G. B. Biuro (...) w T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. z siedzibą w Z.

o objęcie obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym

na skutek odwołania A. B.

i G. B. Biuro (...) w T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. z siedzibą w Z.

z dnia 25 lipca 2013 r. nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że A. B. podlega ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 2 kwietnia 2013 roku do dnia 2 maja 2013 roku z tytułu zatrudnienia u płatnika składek G. B. prowadzącej firmę (...) Biuro (...) w T.

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. z siedzibą w Z. na rzecz wnioskodawczyń A. B. i G. B. kwoty po 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego .

Sygn. akt VU 1160/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 lipca 2013 roku nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. stwierdził, że A. B. jako pracownik nie podlega w okresie od 2 kwietnia 2013 roku do 2 maja 2013 roku z tytułu zatrudnienia w (...) G. B. – ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu. W uzasadnieniu organ rentowy podał, że całokształt okoliczności sprawy przemawia za przyjęciem, że jedynym celem zawarcia przedmiotowej umowy było umożliwienie A. B. skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 26 sierpnia 2013 roku wniosła G. B., wnosząc w nim o ustalenie, że podlega ona ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u płatnika składek G. L..

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania G. B..

W dniu 26 sierpnia 2013 roku odwołanie od wskazanej na wstępie decyzji wniosła również A. B., wnosząc o jej zmianę i stwierdzenie, że podlega ona ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia u płatnika składek G. L..

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania A. B..

Postanowieniem z dnia 21 października 2013 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. połączył obydwie sprawy do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny:

G. B. od 1994 roku prowadzi działalność gospodarczą, początkowo w ramach spółki cywilnej, a od 2000r. samodzielnie pod nazwą (...) – Biuro (...) z siedzibą w T.. Przedmiotem prowadzonej działalności jest doradztwo i rozliczenia podatkowe. Firma skarżącej średnio obsługuje około 50-55 podmiotów – głównie osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą.

(dowód: zeznania G. B. od minuty 24.21 do minuty 35.20 protokół rozprawy z dnia 31 stycznia 2014 roku k. 60-62 wraz z nagraniem koperta k. 63)

G. B. w okresie od 2000 roku do sierpnia 2013 roku zatrudniała na stanowisku księgowej K. D. w niepełnym wymiarze czasu pracy tj. na ¼ etatu z wynagrodzeniem około 500 złotych netto. K. D. pracowała około 2-2,5 godziny dziennie.

(dowód: zeznania G. B. - protokół rozprawy z dnia 31 stycznia 2014 roku od minuty 24.21 do minuty 35.20, zeznania świadka K. D. - protokół rozprawy z dnia 27 listopada 2013 roku od minuty 3.32 do minuty 33.15)

Od stycznia 2013 roku do czerwca 2013 roku G. B. przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu depresji.

Z uwagi na zwiększoną ilość pracy w miesiącu kwietniu każdego roku, związaną ze sporządzaniem zeznań podatkowych PIT 36 dla osób prowadzących działalność i PIT 37 dla osób fizycznych, G. B., wobec swojej niezdolności do pracy i odmowy podjęcia pracy w pełnym wymiarze czasu pracy przez K. D., poprosiła o pomoc w pracy swoją córkę A. B.. G. B. wiedziała, że córka poradzi sobie z obowiązkami biurowymi, gdyż już wcześniej, kiedy jeszcze uczyła się w liceum, pomagała jej w pracy. A. B., po namowach matki, zdecydowała się podjąć pracę w biurze (...)G. B. na okres jednego miesiąca.

(dowód: zeznania G. B. od minuty 24.21 do minuty 35.20 protokół rozprawy z dnia 31 stycznia 2014 roku k. 60-62 wraz z nagraniem koperta k. 63, zeznania A. B. od minuty 2.02. do minuty 24.15 protokół rozprawy z dnia 31 stycznia 2014 roku k. 60-62 wraz z nagraniem koperta k. 63, zeznania świadka K. D. od minuty 3.32 do minuty 33.15 protokół rozprawy z dnia 27 listopada 2013 roku k. 33-35 wraz z nagraniem koperta k. 36)

W dniu 2 kwietnia 2013 roku G. B. zawarła z A. B. pisemną umowę o pracę na czas określony do 2 maja 2013 roku. A. B. została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku księgowej za wynagrodzeniem miesięcznym 3500 złotych brutto.

A. B. była zdolna do wykonywania pracy na stanowisku księgowej,
a w dniach 2-3 kwietnia 2013 roku przeszła szkolenie wstępne w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny w pracy.

(dowód: ksero umowy o pracę k. 18 akt ZUS, ksero świadectwa pracy k. 19 akt ZUS, ksero karty szkolenia wstępnego w dziedzinie bhp k. 20 akt ZUS, ksero oświadczenia pracownika k. 22 akt ZUS, ksero zaświadczenia lekarskiego k. 23 akt ZUS)

A. B. otrzymała od pracodawcy pisemny zakres obowiązków, zgodnie z którym do jej obowiązków poza przestrzeganiem czasu pracy, regulaminu pracy, przepisów bhp, tajemnicy określonej w odrębnych przepisach, udziałem w szkoleniach bhp, dbałością o należyty stan maszyn, urządzeń, narzędzi i sprzętu, poddawaniem się wstępnym , okresowym i kontrolnym badaniom lekarskim należała: obsługa klientów, sporządzanie listy płac,

sporządzanie deklaracji ZUS – obsługa programu P., weryfikowanie dokumentów księgowych i uporządkowanie oraz właściwe rozliczanie z ZUS-em klientów biura.

(dowód: ksero zakresu obowiązków k. 25-26 akt ZUS)

A. B. była w pracy codziennie od poniedziałku do piątku w godzinach od 8.00 do 16.00. Czasami, w zależności od potrzeb, zostawała w pracy dłużej nawet do godziny 18.00. Do biura w T. dojeżdżała autobusem z Ł.. Za czas trwającej umowy o pracę otrzymała wynagrodzenie w wysokości 2.489,66 złotych. Codziennie podpisywała listę obecności.

W okresie zatrudnienia A. B. studiowała dziennie na Uniwersytecie (...) na Wydziale (...) na drugim roku finansów. Pracę z nauką godziła w ten sposób, że zrezygnowała w tym okresie z uczestniczenia w dopołudniowych wykładach, a uczęszczała jedynie na obowiązkowe ćwiczenia, które odbywały się popołudniami.

(dowód: zeznania G. B. - protokół rozprawy z dnia 31 stycznia 2014 roku od minuty 24.21 do minuty 35.20, zeznania A. B. - protokół rozprawy z dnia 31 stycznia 2014 roku od minuty 2.02. do minuty 24.15, zeznania świadka K. D. - protokół rozprawy z dnia 27 listopada 2013 roku od minuty 3.32 do minuty 33.15 k, ksero listy obecności - k. 27 akt ZUS, zestawienie k. 29 akt ZUS, ksero listy płac nr (...) k. 30, ksero rozliczenia za rok 2013 k. 34 akt ZUS)

A. B. w okresie swojego zatrudnienia rozmawiała z klientami biura, przyjmowała od nich dokumenty, segregowała je firmami i datami oraz księgowała dokumenty. Faktury księgowała w programie (...) P., który służył do rozliczania książki podatkowej, ryczałtów, VAT-u. Księgowanie polegało na wprowadzeniu do programu danych z faktury tj. data sprzedaży, dane osobowe kontrahenta, jego NIP oraz kwotę zakupu czy sprzedaży. A. B. wpisywała dane z faktur w odpowiednie rubryki w programie, tak jak tego wymagał program.

A. B. obsługiwała również program P., służący do wyliczania składek na ubezpieczenia społeczne, zgłaszania pracowników do ubezpieczenia, zgłaszania ich rodzin, wyrejestrowywania pracowników. W programie tym dokonywała wpisów dotyczących zatrudnienia czy zwolnienia pracowników oraz zwolnień lekarskich, a także list płac.

Techniczna obsługa programów księgowych nie sprawiała A. B. kłopotów. Programy te są bowiem tak skonstruowane, że wymagają jedynie wpisania odpowiednich danych w wyszczególnione w nim rubryki. W przypadku problemów czy wątpliwość A. B. korzystała z pomocy K. D. albo telefonicznie kontaktowała się z G. B..

Od dnia 3 maja 2013 roku do września 2013 roku A. B. stała się niezdolna do pracy z powodu schorzeń neurologicznych – zwyrodnienia kręgosłupa.

(dowód: zeznania A. B. - protokół rozprawy z dnia 31 stycznia 2014 od minuty 2.02. do minuty 24.15 roku, zeznania G. B. - protokół rozprawy z dnia 31 stycznia 2014 roku od minuty 24.21 do minuty 35.20)

G. B. z prowadzonej działalności gospodarczej za okres od stycznia do maja 2013 roku uzyskała przychód w wysokości 56.420,78 złotych, natomiast wydatki (koszty uzyskania przychodu) stanowiły kwotę 22.394,45 złotych. Uzyskany dochód stanowił kwotę 34.026,33 złotych.

(dowód: ksero rozliczenia za 2013 roku k. 34 akt ZUS)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 6 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.) osoby pozostające w stosunku pracy podlegają obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu oraz wypadkowemu. Art. 13 tej ustawy stanowi zaś w punkcie 1, że pracownicy podlegają wskazanym ubezpieczeniom społecznym od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Z przepisów tych wynika, że podstawową przesłanką objęcia zakresem ubezpieczenia społecznego jest posiadanie statusu pracownika. Pracownikiem zostaje się przez nawiązanie stosunku pracy. Stosownie do treści art. 22§1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Na treść stosunku pracy składają się zatem wzajemne prawa i obowiązki stron stosunku pracy (pracownika i pracodawcy). Zasadniczym elementem konstrukcyjnym stosunku pracy jest zobowiązanie pracownika do osobistego wykonywania pracy na rzecz pracodawcy za wynagrodzeniem. Kolejna cecha tego stosunku to zawłaszczanie wyniku pracy przez pracodawcę i wykonywanie pracy w warunkach podporządkowania czyli pod kierownictwem pracodawcy. Pracownik nie odpowiada jednak za wynik pracy, ale za samo staranne świadczenie pracy.

W będącej przedmiotem osądu sprawie taki właśnie stosunek — umowa o pracę - łączyła G. B. z A. B. w okresie od 2 kwietnia 2013 roku do dnia 2 maja 2013 roku. Wykazało to przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe w postaci zeznań świadka K. D. i stron. Świadek K. D. potwierdziła, że A. B. w okresie od 2 kwietnia 2013 roku do 2 maja 2013 roku faktycznie świadczyła pracę na rzecz G. B., a ta pracę tę przyjmowała i wypłacała za nią wynagrodzenie, co z kolei wynika z karty płac. Praca była świadczona pod kierownictwem G. B. zarówno co do miejsca, czasu świadczenia pracy jak i jej przedmiotu. Mimo, iż faktycznie G. B. nie była obecna w miejscu pracy, to jednak przekazała swojemu pracownikowi obowiązki i zleciła wykonywanie konkretnych czynności. A. B. pracowała codziennie w siedzibie biura w T., gdzie obsługiwała klientów, segregowała dokumenty, księgowała faktury, wyliczała korzystając z programu komputerowego należne składki na ubezpieczenia społeczne.

W świetle powyższych ustaleń nie można podzielić gołosłownego zarzutu organu rentowego, że umowa o pracę została zawarta jedynie dla pozoru celem uzyskania ochrony ubezpieczeniowej i świadczeń z ubezpieczenia społecznego i jako taka jest nieważna.

Cel zawarcia umowy o pracę jakim jest chęć uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego — wbrew zarzutom organu rentowego - nie jest sprzeczny z ustawą ani nie zmierza do jej obejścia, nie świadczy też o pozorności umowy. Objęcie ubezpieczeniem społecznym i uzyskanie świadczeń z tego ubezpieczenia jest wszak głównym celem zawierania umowy o pracę. Jednakże w okolicznościach przedmiotowej sprawy głównym celem zawarcia umowy o pracę była potrzeba zatrudnienia dodatkowego pracownika w miesiącu wzmożonej i intensywnej pracy dla biur rachunkowych, czyli w kwietniu 2013 roku, z uwagi na niezdolność do pracy w tym newralgicznym okresie właścicielki biura G. B.. Zatrudniona bowiem przez nią na ¼ etatu pracownica K. D. nie była w stanie zarówno z uwagi na wiek jak i stan zdrowia przejąć dotychczasowych obowiązków G. B.. To dlatego G. B. poprosiła córkę A. B., by ta zgodziła się ją zastąpić w pracy w miesiącu kwietniu 2013 roku. Miała bowiem do niej zaufanie i nie bała się powierzyć jej dokumentów finansowych różnych firm. Wiedziała, że córka poradzi sobie w pracy, gdyż już wcześniej korzystała z jej pomocy. Ponadto obsługiwane programy księgowych nie jest skomplikowane, gdyż polega przede wszystkim na czynnościach technicznych tj. na wprowadzeniu danych z faktur w odpowiednie rubryki w programie, który sam następnie wylicza należne składki i podatki. Zarówno A. B. jak i G. B. nie składały więc w chwili zawierania umowy o pracę pozornych oświadczeń woli, gdyż w rzeczywistości A. B. świadczyła pracę jako pracownik, a G. B. przyjmowała tą pracę jako pracodawca.

Czynność prawna pozorna charakteryzuje się w myśl art. 83 § 1 k.c. trzema elementami, które muszą wystąpić łącznie, a mianowicie: oświadczenie woli musi być złożone świadomie i swobodnie tylko dla pozoru, oświadczenie musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozoru. Pobudki, którymi strony kierują się składając pozorne oświadczenia woli, nie mają żadnego znaczenia dla oceny pozorności oświadczenia woli. Oświadczenie woli złożone jest dla pozoru wtedy, gdy z góry powziętym zamiarem stron jest brak woli wywołania skutków prawnych jakże zwykle prawo łączy ze składanym przez nią oświadczeniem. Brak zamiaru wywołania skutków prawnych oznacza, że osoba składająca oświadczenie woli albo nie chce w ogóle wywołać żadnych skutków prawnych albo też chce wywołać inne, niż wynikałoby ze złożonego przez nią oświadczenia woli.

W prawie pracy doniosłość ma jedynie zamiar obejścia prawa przez fikcyjne (pozorne) zawarcie umowy, czyli takie, które nie wiąże się ze świadczeniem pracy, a dokonanie zgłoszenia do ubezpieczenia następuje pod pozorem zatrudnienia. W takich sytuacjach dochodzi do zgłoszenia do ubezpieczenia osoby, która nie może być uznana za podmiot ubezpieczenia, ponieważ nie świadczy pracy i przez to nie można jej przypisać cech zatrudnionego pracownika, skoro nie są wykonywane obowiązki i prawa płynące z umowy o

pracę (por. np. wyrok SN: z 17.12.1996 r., I UK 32/96, OSNAPIUS Nr 15/1997) .

Nie można natomiast przypisać celu obejścia prawa (art. 58 § 1 kc. w zw. z art. 300 k.p.) stronom umowy o pracę, na podstawie której rzeczywiście były wykonywane obowiązki prawa płynące z tej umowy.

Ustalony w rozpoznawanej sprawie stan faktyczny świadczy nie o pozorności złożonych przez strony oświadczeń woli ani nie o obejściu ustawy, lecz o spełnieniu warunku zatrudnienia pracowniczego stanowiącego tytuł ubezpieczenia (art. 6 ust. 1 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zmm). Do objęcia pracowniczym ubezpieczeniem społecznym nie mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby zgłoszenie do tego ubezpieczenia dotyczyło osoby, która w rzeczywistości pracy nie świadczyła, a więc nie wykonywała zatrudnienia w ogóle albo wykonywała je na podstawie innej umowy niż umowa o pracę. W prawie ubezpieczeń społecznych nie decyduje ważność umowy o pracę związana z zamiarem dyktującym potrzebę jej zawarcia, lecz to, czy zawierające ją strony miały zamiar wzajemnego zobowiązania się - pracownik do świadczenia pracy, a pracodawca do dania mu pracy i wynagrodzenia za nią - oraz czy umowa była w rzeczywistości realizowana. Nie jest także istotny czas (okres trwania) tej realizacji (tak por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2005r, I UK 32/05).

W sytuacji gdy doszło do zawarcia umowy o pracę, jak też do jej realizacji poprzez świadczenie umówionej pracy i przyjmowanie jej przez pracodawcę, jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie, nie może być mowy o działaniu w celu obejścia prawa.

Oceny tej nie zmienia fakt, że A. B. jest córką G. B.. Podkreślić bowiem należy, iż prawo nie zabrania zatrudniania dzieci przez ich rodziców. Również niezdolność do pracy A. B., która powstała bezpośrednio po zakończeniu umowy o pracę, nie świadczy o pozorności umowy o pracę, jak chce ZUS.. Należy podnieść, że przyczyną niezdolności A. B. do pracy było schorzenie neurologiczne. Pracownik nie ma wpływu na powstanie takiej choroby ani na intensywność jej występowania. Choroby takiej nie mogła także przewidzieć A. B., która jeszcze miesiąc wcześniej, jak wynika z zaświadczenia lekarskiego, była osobą zdolną do pracy. To, że miesiąc później stan jej zdrowia uległ zmianie na skutek choroby, której wszak nie mogła przewidzieć ani jej zapobiec, nie może dyskwalifikować jej wcześniejszego zatrudnienia. Umowie o pracę nie naruszającej art. 22 k.p., a taka umowa - jak ustalił Sąd - była zawarta przez strony, nie można stawiać zarzutu sprzeczności z ustawą lub zawarcia w celu obejścia prawa.

O pozorności zatrudnienia A. B. nie świadczy wreszcie ustalone w umowie o pracę na kwotę 3500zł. brutto wynagrodzenie. Wynagrodzenie jest jednym z elementów stosunku pracy. Dla bytu stosunku pracy wystarczającym jest ustalenie, że pracownik otrzymywał wynagrodzenie za wykonywaną pracę. Ten element w niniejszej sprawie został udowodniony zeznaniami stron oraz listą płac. Natomiast adekwatność wynagrodzenia do powierzonych obowiązków pracowniczych nie ma żadnego znaczenia dla ważności umowy o pracę.

Organ rentowy w zaskarżonej decyzji nie ustalał podstawy wymiaru składek, a li tylko fakt nie podlegania ubezpieczeniom społecznym. W związku z wniesionym odwołaniem rzeczą Sądu było zbadanie, czy uczestniczka świadczyła pracę w ramach pracowniczego stosunku pracy, który jest ważnym tytułem podlegania ubezpieczeniom społecznym. I w tym też zakresie Sąd sprawę rozpoznał. W sytuacji gdy podstawa wymiaru składek nie jest przedmiotem zaskarżonej decyzji ani odwołania, Sąd nie jest uprawniony po raz pierwszy orzec co do przedmiotu sporu nie objętego treścią tej decyzji, gdyż orzeczenie takie mogłoby prowadzić do naruszenia konstytucyjnej zasady dwuinstancyjnego postępowania (art. 176 ust. 1 Konstytucji RP). Dlatego też Sąd, będąc związany granicami zaskarżonej decyzji oraz odwołania od niej, nie czynił ustaleń co do adekwatności ustalonego umową wynagrodzenia do świadczonej pracy.

Także zatrudnienie pracownika na stanowisku, do wykonywania którego nie ma on formalnych kwalifikacji, nie oznacza, iż umowa o pracę została zawarta dla pozor. Stanowisko pracy nie jest przedmiotowo istotnym elementem umowy o pracę w rozumieniu art. 29§ 1 k.p. Takimi elementami stosunku pracy jest: określenie stron, rodzaju umowy, daty jej zawarcia, a także warunków pracy i płacy, w tym w szczególności rodzaju pracy, wynagrodzenia, miejsca pracy, wymiaru czasu pracy oraz terminu rozpoczęcia pracy. O rodzaju pracy decydują rzeczywiście wykonywane obowiązki, a nie nazwa stanowiska pracy. Brak zatem formalnych kwalifikacji zawodowych do objęcia stanowiska księgowej przez A. B., nie wykluczał realizowania przez nią nałożonych umową o pracę obowiązków pracowniczych. Jak wyżej przedstawiono praca wykonywana przez A. B. sprowadzała się do czynności czysto technicznych tj. jak wprowadzanie danych z faktur, przyjmowanie dokumentów od klientów i ich segregowanie. Do wykonywania takich prostych czynności nie są potrzebne specjalne kwalifikacje. A. B. z uwagi na fakt studiowania finansów na Uniwersytecie (...) oraz pomoc świadczoną matce w pracy we wcześniejszym okresie, miała wystarczające umiejętności do wykonywania takich obowiązków.

Podkreślenia wymaga także, iż w toku postępowania organ rentowy wykazał całkowitą bierność procesową, nie przejawiając jakiegokolwiek aktywności dowodowej zmierzającej do wykazania, że kwestionowana przez niego umowa o pracę z dnia 2 kwietnia 2013 roku była zawarta w celu obejścia prawa lub też jedynie dla pozor.

Reasumując Sąd uznał zasadność odwołania G. B. i A. B. i zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdził, iż A. B. podlega ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 2 kwietnia 2013 roku do dnia 2 maja 2013 rok z tytułu zatrudnienia u płatnika składek G. B. prowadzącej firmę (...) Biuro (...) w T.. (punkt 1 wyroku)

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik wynikającą z art. 98 k.p.c., zasądzając od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. z siedzibą w Z.na rzecz G. B.i A. B. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego po 60 złotych, na podstawie § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 490).